

3 Söndagen i Advent

1 Årg. Ev. Matt 11:2-11

I.N.J

I morse, när jag tände det tredje ljuset i adventsljusstaken, gick mina tankar självklart till Johannes Döparen, han som med rak och säker hand visar väg till Jesus.

*Det tredje ljuset brinner,
Det är Johannes ljus!
Han kommer med ett budskap
till oss från öknens grus:
"Bered en väg för Herren"
Han säger nu som förr!
"Var redo! Jesus kommer!
Så öppna hjärtats dörr!"*

Vägvisare? Seriöst? Det verkar som Johannes har helt andra tankar om Jesus nu när han sitter fängslad i fästningen Machaerus på östra sidan av Döda havet. Vad har hänt med honom? Han tvivlar ju: "*Är du den som skall komma, eller skall vi vänta på någon annan?*"

Kanske tänker vi att de personer vi möter i Bibeln är andliga supermänniskor, som alltid är trosvissa och aldrig tvivlar. Men så är det inte. Bibeln talar om *människor* rätt och slätt – människor av kött och blod – människor som du och jag – Jesus undantagen förstås! Ja, egentligen är det ett märkligt persongalleri som möter oss. Ingen är perfekt. Ingen är felfri, utan istället är det bristfulla och i allra högsta grad ofullkomliga människor Gud kallar och använder för sitt rike. Hur vågar han? Jo, han är en mästare, en virtuos, en konstnär utan like. Han som låter solen spegla sig i en smutsig vattenpöl, kan också snida i murket trä, spela på spruckna instrument och har modet att lägga sin skatt i bräckliga lerkärl (2 Kor. 4:7).

Jag har alltid tyckt att det är så underbart och trösterikt att det är så! Skulle Gud vänta tills vi människor blev perfekta, då hade han sannerligen fått vänta och inte mycket hade blivit uträttat för hans rike. Men nu använder han sig av det han har – trots att det medför risker – och så för han sitt verk framåt – trots allt.

Johannes var – trots att ingen av kvinna född är större än han – alltså en vanlig människa. Visst hade han tro, visst hade han villigt gått in i rollen som Herrens vägröjare och glasklart förkunnat Guds ord utan att sväva på målet eller darra på manschetten. Att han nu börjat tvivla på att Jesus verkligen är den "*som skall komma*", d.v.s. den utlovade Messias – är väl inte så konstigt. I fängelset hade

han fått anledning att reflektera över sig själv och tillfälle att summera sitt livsverk och då slogs han av den hemska tanken: Tänk om jag har haft fel? Tänk om det jag predikat inte är sant? Tänk om jag är en falsk profet och det inte är Jesus, utan någon helt annan vi skall vänta på? Förstår ni hur svårt Johannes hade det – att tvivlet inte var något han gjorde sig märkvärdig med – något som visade att han var en kritiskt tänkande person – utan istället röta i själen?

Johannes tvivel visar att han inte är en fanatiker. En fanatiker tvivlar inte. Allra minst på sig själv. Och just att han tvivlade, visar att han är en människa. Men det räcker inte att se på Jesus enbart med mänskliga ögon och på världsligt sätt. Johannes delade nog sina landsmäns tro att Messias skulle vara av krigisk natur! Nog tänkte han sig att Jesus skulle upprätta Guds rike på ett mer synligt sätt och med våldsamma medel hålla räfst och rättarting med rikets fiender. Men det Johannes förväntat, det sker inte! I en kommentar till dagens evangelietext läste jag att Johannes tvivel inte var ett utslag av otro, utan ”av otålighet och möjligen brist på förståelse för Jesu gärning. Han som stod på den judiska tröskeln till riket förstod sig inte riktigt på konungens metoder”.

Men Johannes höll nu inte till godo med sin egen Jesusbild. Även om han var störd över det han hörde om Jesus, visar han sin tro genom att skicka bud till Jesus och fråga honom om han verkligen är *”den som skall komma”*. Och som vi hör levererar inte Jesus en exegetisk och dogmatisk utredning om Messias väsen och hans egenskaper, utan säger resolut: *”Gå och berätta för Johannes vad ni hör och ser”*. Jesu ord, sådana de är återgivna i våra evangelier och de gärningar som omtalas där, de talar sitt tydliga språk. Och framförallt: De överensstämmer med det som står i gamla testamentet. Jesu svar är ett citat från profeten Jesajas bok – och den kände Johannes - bibelkunnig som han var: *”blinda ser och lama går, spe- talska blir rena och döva hör, döda står upp och fattiga får ett glädjebud”*. Han har inga skäl att tvivla. Det Jesus gör, det är helt i överensstämmelse med profetiorna som Gud gett sitt folk. Messias har kommit för att frälsa – inte för att fördärva.

Den undervisning Johannes får, är lika tydlig och rak som den är själavårdande och trosstärkande. I klartext: Gör dig ingen hemmasnickrad bild av Jesus. Håll dig till Ordet. Och det rådet inkluderar även oss som firar gudstjänst idag. Det är lätt att göra sig just *en egen bild* av Jesus – som inte har täckning i det Bibeln lär om honom - en önskebild – som passar mina värderingar - en modern Jesus – som inte sticker ut och kommer med anspråk på att bli trodd och framförallt inte säger: *”Sannerligen”* i tid och otid, som vi hör honom göra, inte bara i vår predikotext idag, utan på sjuttio andra ställen i våra evangelier.

Vill vi komma till insikt och klarhet om vem Jesus är, vad han vill, gör och förmår – och framförallt att det inte finns *”någon annan”* Frälsare att vänta på – då är det

till Jesu Ord vi skall lyssna och på Jesu gärningar vi skall ge akt. För somliga av oss, som inte övertygas så lätt, kan det bli en verklig närkamp med Jesus. För andra är vägen till tro enklare. Men ingen – jag säger ingen – förstår vem Jesus är utan att lyssna till Ordet och ge akt på vad han gör!

Inför min prästvigning fick jag, och de övriga elva prästkandidaterna, ett råd av vår vigningsbiskop, Per-Olov Ahrén: "Se på det Jesus gör, på hur han möter människor". Ja, hur mötte Jesus människor när han gick härnere? Inte genom att säga det alla andra sade, inte genom att förhöra folk på trosläran – utan genom att möta dem där de var. Genom att göra det han gjorde, visade han vem Gud är! De sjuka blev friska! De döda fick liv! Glädjens bud förkunnades för de små, de föraktade, människorna ute i marginalen! Gud blev tydlig i det Jesus gjorde: Han är kärleken – inte den kalla och dömande allmakten!

Det är alltså vägen också för oss: att *slå följe med Jesus*, att komma honom nära, höra honom tala och se vad han gör. Fokuserar vi på det Jesus gör, då skall vi, som han säger på ett annat ställe *"fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern."* (Joh. 10: 38). Till den vissheten kom Johannes till sist. Hans själ blev fri och lugn och trosviss gick han sin martyrdöd till mötes. Men eftersom vi människor är andligen kortsynta och så ofta resonerar helt inomvärldsligt, så tycker vi väl att det hade varit mycket bättre, att Jesus inte hade kommit med en massa bibelcitater, utan istället sett till att befria Johannes ur det fängelse där han helt rättsvidrigt hade hamnat. Men återigen: Jesu syfte och hans metoder är inte alltid våra! Han kommer alltid att vara den oförutsägbare, utmanande och motspänstige Jesus, som aldrig låter sig passas in i våra hemmasnickrade ramar, hur mycket vi än stöter oss på hans ord och gärningar!

"Salig är den som inte kommer på fall för min skull." säger han därför både till Johannes och till oss. Visst, att snubbla på en sten, det kan göra ont, så ont att man vänder Jesus ryggen och sur och inbilskt väntar på *"någon annan"*, någon som är mer rätt till pass. Men sanningen är och förblir den som Petrus förkunnar i Apg. 4 vers 11 och 12: - och med det bibelcitateret ville jag få sluta min predikan idag. *"Jesus är stenen som föraktades av er husbyggare men blev till en hörnsten. Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss."* Amen.